

Vragen over Bekering

http://www.wayoflife.org/otimothy/pdf/otimothy_2015_05.pdf, mei 2015

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling, noot en voetnoten door M.V., Update 30-6-2018

VRAAG: Waar zegt de Bijbel dat bekering een verandering van geest is die leidt tot een verandering van leven?

ANTWOORD: Ten eerste, we zien deze definitie in vele, duidelijke Schriftplaatsen, zoals deze:

“Breng dan vruchten voort in overeenstemming met de bekering [KJV: repentance]” (Mattheüs 3:8).

“Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaïda! Want als in Tyrus en Sidon de krachten gebeurd waren die in u plaatsgevonden hebben, dan zouden zij zich allang in zak en as bekeerd hebben [KJV: repented]” (Mattheüs 11:21).

“De mannen van Nineve zullen opstaan in het oordeel samen met dit geslacht en zullen het veroordelen, want zij hebben zich bekeerd [KJV: repented] op de prediking van Jona; en zie, meer dan Jona is hier!” (Mattheüs 12:41). Als we naar Jona 3 kijken dan betekent hun bekering dat zij geloofden in God, vastten, zich in zak en as hulden, en zich afkeerden van hun zonden. Christus leerde dat hun verandering van handelen het gevolg was van hun bekering.

“Maar wat denkt u? Iemand had twee zonen, en hij ging naar de eerste en zei: Zoon, ga vandaag in mijn wijngaard werken. Maar hij antwoordde en zei: Ik wil niet. Later kreeg hij berouw [KJV: repented] en ging erheen” (Mattheüs 21:28-29).

“En Petrus zei tegen hen: Bekeer u [KJV: repent] en laat ieder van u gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van de zonden; en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen. ... 41 Zij nu die zijn woord met vreugde aannamen, werden gedoopt; en ongeveer drieduizend zielen werden er op die dag aan hen toegevoegd. 42 En zij volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden” (Handelingen 2:38-42). Hun bekering werd gezien in een drastische verandering van leven.

“Kom dus tot inkeer [KJV: repent] en bekeer u [KJV: be converted], opdat uw zonden uitgewist worden en er tijden van verkwikking zullen komen van het aangezicht van de Heere” (Handelingen 3:19). Bekering resulteert in een conversie, een verandering van leven.

“Maar heb ik eerst aan hen die in Damascus en in Jeruzalem en in heel het land van Judea woonden, en later aan de heidenen verkondigd dat zij tot inkeer [KJV: repent] moesten komen, zich tot God bekeren [KJV: turn to God] en werken doen die in overeenstemming zijn met de bekering [repentance]” (Handelingen 26:20).

“Want de droefheid die overeenkomstig de wil van God is, brengt een onberouwelijke bekering [KJV: repentance] tot zaligheid teweeg, maar de droefheid van de wereld brengt de dood teweeg. Want zie, juist dit, dat u overeenkomstig de wil van God bedroefd bent geworden, wat een grote inzet heeft dat in u teweeggebracht! Ja, wat een verdediging, ja, wat een verontwaardiging, ja, wat een vrees, ja, wat een vurig verlangen, ja, wat een ijver, ja, wat een bestraffing! In alles hebt u bewezen zelf rein te zijn in deze zaak” (2 Korinthiërs 7:10-11).

“Dat, als ik kom, mijn God mij opnieuw bij u zal vernederen en dat ik treuren moet over velen die vroeger gezondigd hebben en zich niet bekeerd [KJV: repented] hebben van de onreinheid, hoererij en losbandigheid die zij bedreven hebben” (2 Korinthiërs 12:21). Ware bekering pakt zonde aan en resulteert in een verandering van leven.

“Want zij vermelden zelf over ons hoezeer wij ingang bij u gekregen hebben en hoe u zich van de afgoden tot God bekeerd [KJV: turned to God] hebt om de levende en waarachtige God te dienen” (1 Thessalonicenzen 1:9). Dit vers geeft een perfect voorbeeld en samenvatting van bij-

belse bekering. Het betekent zich tot God te keren, weg van de afgoden, om nu de levende en ware God te dienen. Bekering resulteert in een ommekeer, omschakeling van leven.

“Hij moet met zachtmoedigheid hen onderwijzen die zich verzetten. Misschien geeft God hun eens bekering [KJV: repentance], zodat zij tot erkenning van de waarheid komen en zij weer mogen ontwaken uit de strik van de duivel, door wie zij levend gevangen waren om zijn wil te doen” (2 Timotheüs 2:25-26).

“Zie, Ik werp haar te bed met hen die overspel met haar plegen, in grote verdrukking, als zij zich niet bekeren [KJV: repent] van hun werken” (Openbaring 2:22).

“En de overige mensen, die niet door deze plagen werden gedood, bekeerden [KJV: repented] zich niet van de werken van hun handen; zij bleven de demonen aanbidden en de gouden, zilveren, koperen, stenen en houten afgoden, die niet kunnen zien, horen of lopen. Ook bekeerden [KJV: repented] zij zich niet van hun moorden, hun tovenarij, hun ontucht en het plegen van diefstal” (Openbaring 9:20-21).

Ten tweede: we zien deze definitie – “bekering is een verandering van geest welke resulteert in een verandering van leven” – in alle bijbelse voorbeelden van redding.

Noot bij “Bekering is een verandering van geest welke resulteert in een verandering van leven”

Deze verandering van geest, die geïnduceerd wordt door de bekering, resulteert niet noodzakelijk in een onmiddellijke grote, praktische verandering van leven. Met andere woorden: daar gaat tijd overheen. Dit is een *proces* dat men heiliging noemt. Maar bij de bekering moet wel een innerlijke verandering van geest gebeurd zijn, want als men tot bekering komt, komt immers de Heilige Geest in de gelovige wonen, en Hij zal de gelovige beginnen te heiligen, en dat moet in toenemende mate gezien worden. (Zonder heiliging zal niemand de Heer zien: Hebreëën 12:14).

De praktische heiliging, vanaf ware bekering (positionele heiliging, brengt eerst het *kruis* (in tegenstelling tot wat men vaak denkt) over het natuurlijke leven, en dit kruiswerk brengt de praktische *dood* over het vlees en het zelfgerichte leven, opdat de gelovige mettertijd de levenskenmerken zal vertonen van een geestvervuld, christelijk volwassen leven, naar het beeld van Christus. Het werkende principe is dat van Johannes 12:24: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft, draagt hij veel vrucht”. Dit slaat eerstens op de Heer Jezus, maar als principe ook op ons. Een andere gelijkenis is die van het snoeiwerk van de Wijngaardenier in Johannes 15:1-8. Praktische heiliging is een *proces*, niet een zaak die bij de bekering direct en compleet verkregen wordt. Zie verder: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/kruis.pdf>.

Lees: “De nieuwe geboorte uitgelegd”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/nieuweGeboorte.pdf>, en over Groei: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Green-Letters.pdf>, en over Heiliging in de rubriek: <http://www.verhoevenmarc.be/afzondering.htm>. (M.V.)

Er is niet één nieuwtestamenteisch voorbeeld van iemand die gered werd die geen verandering van leven demonstreerde. De voorbeelden die God van redding geeft, zijn de apostelen, de vrouw aan de bron, Nicodemus, de 3000 die geloofden op de dag van Pinksteren, Cornelius, de Ethiopische eunuuch, de cipier van Fillippi, Lydia, Apollos, de Thessalonicenzen die zich van de afgoden tot God bekeerd hadden om de levende en waarachtige God te dienen (1 Thessalonicenzen 1:9), enz.

VRAAG: Predikt u niet “lordship salvation” (heerschapsredding) door te zeggen dat bekering “een verandering van geest is die resulteert in een verandering van leven”?

ANTWOORD: “Lordship salvation” kent verschillende definities. Ik geloof niet in lordship salvation als dat betekent dat een persoon zich in zijn leven 100% aan de Heer Jezus Christus moet toewijden voordat hij kan gered worden, omdat niemand dat kan. De poging om zo te handelen om geaccepteerd te kunnen worden door God zou de meest wrede vorm van werken-redding zijn.

Tegelijk geloof ik niet dat een persoon kan gered zijn tenzij hij Jezus Christus aanneemt als zowel zijn Heer als zijn Redder. Romeinen 10:9 zegt dat de zondaar met zijn mond de HEER Jezus moet belijden. De rover aan het kruis sprak Jezus aan als HEER (Lukas 23:42). Zij die de Heer Jezus

Christus niet als HEER hebben ontvangen, zijn niet bekeerd van hun zonden en afgoderij. De Bijbel toont duidelijk aan dat redding een verandering van meesters inhoudt, en als iemand dit “lordship salvation” wil noemen, dan is dat zijn zaak.

De bezorgdheid die ik heb, wanneer ik de independent Baptist scène overschouw, is dat bekering NIET benadrukt wordt bij de prediking van het Evangelie. Het wordt soms genoemd, maar niet benadrukt zoals dat was bij de prediking door de apostelen. Een zondaarsgebed wordt benadrukt. Zondaarsgebeden worden gerekend als reddingen. Wanneer de prediker zegt dat “deze maand twintig mensen in de gevangenis werden gered” of dat “verleden jaar honderd zielen werden gered in onze kerk”, wat betekent dit dan? Gewoonlijk betekent dit dat deze mensen een zondaarsgebed hebben opgezegd, maar dat is geen redding. Een berouwvol mens die zijn vertrouwen legt op het kruiswerk van Jezus Christus, en die de Naam van de Heer aanroept, zal gered worden, maar velen doen beroep op de naam van de Heer in een zondaarsgebed en worden niet gered.

Ik heb de “quick prayerism” praktijk vele malen opgevolgd en heb ondervonden dat enkel een klein percentage van dezen die “het gebed opzeggen” (“pray the prayer”) enige interesse vertonen voor het dienen van Christus. Dit vormt een bewijs van een onbekeerlijk hart, en ik geloof dat enig evangelisatieprogramma dat verzekering van redding geeft aan mensen wanneer zij zich in zo’n toestand bevinden, onschriftuurlijk en verfoeilijk is

Ik begrijp niet dat enige prediker vandaag deze dingen kan doen zonder te wijzen op de dwaling van “quick prayerism”. Ik geloof niet in “lordship salvation” als dat redding met discipelschap verwacht, of als overgave wordt verward met gehoorzaamheid, maar ik geloof wel: “als u zich niet bekeert, zult u allen evenzo omkomen” (Lukas 13:3), en bekering is een verandering van geest jegens God en zonde, welke resulteert in een verandering van leven. Bekering is een verandering van attitude jegens goddelijk gezag, en als een persoon niet zo’n verandering van attitude bezit dan is hij niet bekeerd, en hij is NIET gered, en hij heeft geen “eeuwige zekerheid”.

Dit is het punt dat ik duidelijk wil maken in mijn lering over bekering.

Laat me haasten met te herhalen dat ik de leer van redding niet accepteer zoals die geleerd wordt door sommige fundamental baptists, welke leer zegt dat een christen niet vleeselijk kan zijn, en dat als Christus niet de complete controle heeft op een persoon zijn leven, hij niet gered is, of als hij twijfels heeft hij niet gered is. Te vereisen dat een zondaar Jezus Christus tot Heer maakt op elk gebied van zijn leven om gered te worden, is een onmogelijkheid en dit zou de hardste vorm van werken-redding zijn die er bestaat.

Deze erg gevaarlijke doctrine zorgt ervoor dat mensen naar zichzelf zien en hun ervaringen onderzoeken in plaats van alleen te kijken op de Heer Jezus Christus en exclusief te vertrouwen op Zijn vergoten bloed¹. Wij geloven en zijn er zeker van dat redding een mens zijn leven verandert, en we zeggen dit duidelijk, maar voortdurend kijken naar jezelf als de basis om na te gaan of je gered bent, is extreem gevaarlijk. Zelfs de apostel Paulus, die naar onze inschatting de meest toegewijde christen was die ooit leefde, zei over zijn eigen ervaring: “Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, niets goeds woont. Immers, het willen is er bij mij wel, maar het goede teweegbrengen, dat vind ik niet” (Romeinen 7:18). Dit is de ervaring van elk wedergeboren kind van God. Het natuurlijke vlees is nog steeds aanwezig na de redding.

Ik weet dat ik vandaag gered ben omdat ik vertrouw op de Heer Jezus Christus voor mijn eeuwige redding, “want ik weet Wie ik geloofd heb, en ik ben ervan overtuigd dat Hij bij machte is mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag” (2 Timotheüs 1:12). Mijn geloof is exclusief in Jezus Christus, niet in mezelf en mijn veranderd leven. Mijn christelijke ervaring is armzalig op zijn best wanneer ik me vergelijk met wat de Bijbel van mij eist: **volmaakte heiligheid**. “Maar zoals Hij Die u geroepen heeft, heilig is, word zo ook zelf heilig in heel uw levenswandel” (1 Petrus 1:15). Ik schiet tekort aan deze levensstandaard. Ik ben enkel volmaakt in mijn positie in de Heer Jezus Christus. Mijn acceptatie voor een heilige God is er enkel omdat ik “in de geliefde” begenadigd ben (Efeziërs 1:6).

¹ Én vertrouwen op ZIJN heiligingswerk : Johannes 15:8; 1 Korinthiërs 1:30-31 (Christus is onze heiligmaking!)

Als de gelovige zijn geest en hart niet gefocust houdt op zijn positionele acceptatie in Christus, wordt hij ontmoedigd. Dan wordt hij als een losgeslagen boot op de zee. Hij verliest zijn anker, een bewustzijn van redding, een vertrouwen in Christus' verzoening (Hebreeë 6:19).

Een "lordship salvation" prediken, die van zondaars eist dat Jezus Christus absoluut Heer is op elk domein van hun leven, om gered te kunnen worden, komt neer op het verwarren van positie en praktijk, rechtvaardigmaking en heiliging. Dit komt overeen met de dwaling van veel pentecostals en charismaten die geloven dat het kind van God zijn redding kan verliezen.

VRAAG: Is het niet enkel de zonde van ongeloof die de zondaar veroordeelt?

ANTWOORD: Zij die bekering definiëren als een verandering van ongeloof tot geloof (de positie geleerd door Jack Hyles en Curtis Hutson) beweren dat het enkel ongeloof is dat een mens veroordeelt tot de hel, en daarom is het enkel de zonde van ongeloof waarvan de zondaar zich moet bekeren.

Maar het is niet enkel de zonde van ongeloof die de mens naar de hel zendt: het zijn **al** zijn zonden. Romeinen 5:12 zegt dat "door één mens de zonde in de wereld is gekomen" welke resulteerde in de dood. Adams zonde was niet louter ongeloof; het was ongehoorzaamheid. "Want zoals door de **ongehoorzaamheid** van de ene mens velen als zondaars aangemerkt worden ..." (Romeinen 5:19). Efeziërs 5:6 en Kolossenzen 3:6 vertellen ons dat de toorn van God komt over mensen wegens hun **zonden**, zoals ontucht, onreinheid, hartstocht, kwade begeerte, hebzucht of afgoderij. "Laat niemand u misleiden met inhoudsloze woorden, want om deze dingen komt de toorn van God over de **kinderen van de ongehoorzaamheid**" (Efeziërs 5:6). "Door deze dingen komt de toorn van God over de ongehoorzamen" (Kolossenzen 3:6). Openbaring 20:12-15 vertelt ons dat ongeredde mensen zullen veroordeeld worden door hun werken, en in de "poel van vuur"² zullen geworpen worden. Openbaring 21:8 zegt ons dat ongeloof slechts één van de zonden is die veroorzaken dat mensen in de poel van vuur zullen terechtkomen: "Maar wat betreft de lafhartigen, **ongelovigen**, verfoeilijken, moordenaars, ontuchtplegers, tovenaars, afgodendienaars en alle leugenaars: hun deel is in de poel die van vuur en zwavel brandt. Dit is de tweede dood".

Bijbelse bekering omvat bekering van zonden – niet louter de zonde van ongeloof, maar zonden in het algemeen. "Zie, Ik werp haar te bed met hen die overspel met haar plegen, in grote verdrukking, als zij zich niet **bekeren van hun werken**" (Openbaring 2:22). "En zij lasterden de God van de hemel vanwege hun pijn en vanwege hun zweren, maar **zij bekeerden zich niet van hun werken**" (Openbaring 16:11).

Bekering is een verandering van geest in relatie tot God Zelf, tot de rol die Hij heeft in het leven in het algemeen en in iemands leven in het bijzonder. Bekering gaat om met de vraag van wie God is? Ben ik god? Als ik niet god ben, wie is dan God? De hindoe, als hij voor het eerst het evangelie hoort, wil vaak Jezus toevoegen aan zijn andere goden. Ik geloof dat de gemiddelde Noord-Amerikaan dit ook wil doen. Hij wil God niet gehoorzamen, hij wil een ticket naar de hemel en een bron van goddelijke hulp voor zijn problemen. Bekering echter omvat een ommekeer. Een mens gaat in één richting in het leven – zijn zondige, eigenwillige weg – en wanneer hij zich bekeert, keert hij zich om, om op Gods weg de andere richting uit te gaan. Het is een daad van overgave.

VRAAG: Predikt u niet een "werken"-redding door te beweren dat bekering een verandering van geest is die resulteert in een verandering van leven?

ANTWOORD: Eerst en vooral, bekering is niet een werk van mensen; het is een werk van God. "En toen zij dit hoorden, waren zij gerustgesteld, en zij verheerlijkten God en zeiden: Zo heeft God dus ook aan de heidenen de bekering gegeven die tot het leven leidt" (Handelingen 11:18). "Hij moet met zachtmoedigheid hen onderwijzen die zich verzetten. Misschien geeft God hun eens bekering, zodat zij tot erkenning van de waarheid komen" (2 Timotheüs 2:25).

² Dit is het beeld van de straf, en betekent voor eeuwig ver van God afgescheiden te worden. Lees hierover in "Eeuwige straf": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/eeuwige-straf-in-de-hel.pdf>

Bovendien behoort bekering zelf niet tot de goede werken in het leven van een christen; het is de oorzaak van goede werken. Reddend geloof is geen werk, maar het produceert werken. Zie Efeziërs 2:8-10; Titus 3:4-8. Wij geloven niet in een werken-redding in welke zin dan ook, en zij die zeggen dat wij dat doen zijn leugenaars. Redding is helemaal het werk van de Heer (Johannes 1:12-13). Evenzo is bijbelse bekering geen verandering van leven; het is een verandering van geest die **resulteert** in een veranderd leven.

VRAAG: Geloof u dat niemand snel bekeerd kan worden?

ANTWOORD: Ik geloof dat mensen zo snel kunnen gered worden als God hen redt. Ik twijfel er niet aan dat sommige mensen zelfs gered worden bij de eerste keer dat zij het evangelie horen. We hebben bijbelse voorbeelden, zoals die van Lydia, de cipier van Filippi, en de Ethiopische eunuch. (Terloops: we weten niet hoelang Filippus meereed in de wagen met de eunuch op de lange weg van Israël naar Ethiopië).

Wat ik moet doen als evangelist is kijken naar de hand van God die aan het werk is in de levens van mensen, waarbij Hij hen overtuigt en tot berouw en bekering brengt en tot geloof. Als dat werk niet aanwezig is, is het zondaarsgebed nutteloos. Redding is ogenblikkelijk; het is een geboorte; maar begrip en overtuiging gaan vooraf, en gewoonlijk neemt dat tijd in beslag.

VRAAG: Geloof u niet in een zondaarsgebed?

ANTWOORD: Ik heb niets tegen het gebruik van een zondaarsgebed als een hulpmiddel in evangelisatie, maar men moet goed begrijpen dat de Bijbel nergens zegt dat zondaars gered worden middels een gebed. De apostel Paulus leerde wat redding is: “bekering tot God en het geloof in onze Heere Jezus Christus” (Handelingen 20:21). Een berouwvol zondaar die oprecht een zondaarsgebed bidt tot God, en zijn vertrouwen voor redding exclusief legt op Jezus Christus, zal gered worden. Maar een onberouwvol zondaar die een zondaarsgebed bidt, zonder een van harte geloof en zonder eerlijke en oprechte motieven, zal niet gered worden. Een gebed op zich heeft nooit iemand gered. De tollenaar in Lukas 18 werd gered toen hij bad: “O God, wees mij, de zondaar, genadig”, maar het waren niet louter deze woorden die hem gered hebben; het was het feit dat hij overtuigd was van zijn zonde jegens God en omdat hij zich vernederde in berouw en geloof. Als een andere man, die daarbij zou staan, hetzelfde gebed zou gebeden hebben, maar zonder het van harte gevoelde berouw en geloof van de tollenaar, dan zou hij niet gered zijn geworden door louter een “zondaarsgebed” te bidden.

Ik ben niet tegen het gebruik van een zondaarsgebed om mensen te helpen om tot Christus te komen. Echter, ik bad geen zondaarsgebed toen ik gered werd. Ik vertrouwde gewoon op Jezus Christus als mijn Heer en Redder, vanuit mijn hart, en ik beleed Hem voor mensen met mijn mond. God opende mijn hart voor Christus op een avond in een motelkamer in Daytona Beach, Florida, in 1973, en ik gaf me over aan Hem en Zijn genade. Sommige mensen, evenwel, vinden een zondaarsgebed nuttig voor het formuleren van hun gedachten tot God.

Het zondaarsgebed kan een goed hulpmiddel zijn om een zondaar bij te staan in zijn uitreiken naar God in geloof, maar men moet duidelijk erkennen dat een zondaarsgebed alleen, los van berouw en geloof, los van de overtuigende, reddende kracht van God in een mens zijn leven, leeg is.

Sommigen zouden de vraag stellen: “Maar zegt Romeinen 10:13 niet: ‘ieder die de Naam van de Heere zal aanroepen, zal zalig worden’?” Ja, inderdaad, maar dat vers kan niet geïnterpreteerd worden buiten zijn context. De context zegt dat zondaars gered worden door de Heer Jezus te belijden met hun mond en met hun hart te geloven dat God Hem heeft opgewekt uit de doden (vers 9). “Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot zaligheid” (Romeinen 10:10). We zien daarom dat redding een zaak van het hart is. De roep tot God die de zondaar redt moet voortkomen uit een berouwvol, gelovig hart. Los daarvan kan een zondaar altijd tot God roepen en niet gered worden. Jezus beschreef mensen die baden “Heer, Heer” en die zelfs wazen op vele wonderlijke werken in Zijn Naam, maar die niet gered werden (Mattheüs 7:21-23). Ja-

kobus waarschuwde dat men kan geloven in God en niet gered zijn (Jakobus 2). Gebeden alleen redden niet.

VRAAG: Is bekering niet hetzelfde als geloof?

ANTWOORD: Ik wil antwoorden op het idee dat bekering hetzelfde is als geloof door de volgende vragen te stellen:

1. Als bekering en geloof hetzelfde zijn, waarom maakte Paulus dan zo'n duidelijk onderscheid tussen beide? "Ik heb zowel tegenover Joden als Grieken getuigd van de bekering tot God en het geloof in onze Heere Jezus Christus" (Handelingen 20:21). In werkelijkheid zijn bekering en geloof twee verschillende acties, alhoewel ze intiem met elkaar verbonden zijn en onderling niet kunnen gescheiden worden in de tijd. Bekering is het erkennen van je zonde en rebellie tegen God, en je geest te veranderen met betrekking tot zondigen tegen God. Bekering is overgave. Geloof is vertrouwen op het volbrachte werk van Christus voor vergiffenis. Bekering en geloof zijn twee aspecten van 's mensen antwoord op Gods aanbod van redding.

2. Als geloof hetzelfde is als bekering, waarom verkondigden alle nieuwtestamentische predikers dan bekering? Vele argumenten werden gegeven om geen bekering te prediken, maar de essentie is dat de predikers in de Bijbel bekering predikten. Als bekering helemaal ingesloten is in geloven, waarom predikte de Heer Jezus dan: "als u zich niet bekeert, zult u allen evenzo omkomen" (Lukas 13:3)? Waarom predikte Petrus: "Kom dus tot inkeer en bekeer u" (Handelingen 3:19)? Waarom predikte Paulus: "God dan verkondigt ... nu overal aan alle mensen dat zij zich moeten bekeren" (Handelingen 17:30)? Of "ik heb ... aan de heidenen verkondigd dat zij tot inkeer moesten komen, zich tot God bekeren en werken doen die in overeenstemming zijn met de bekering" (Handelingen 26:20)?

3. Als bekering en geloof hetzelfde zijn, waarom dan zei de Heer Jezus Christus dat bekering deel uitmaakt van de Grote Opdracht? "En in Zijn Naam moet onder alle volken bekering en vergeving van zonden gepredikt worden, te beginnen bij Jeruzalem" (Lukas 24:47). Het antwoord is dat bekering moet gepredikt worden, en dat geloof moet gepredikt worden. Alhoewel deze leringen intiem met elkaar verbonden zijn, zijn ze niet hetzelfde. Bijbelse redding omvat beide: "Ik heb ... getuigd van de bekering tot God en het geloof in onze Heere Jezus Christus" (Handelingen 20:21). Dit is wat de Heer en Zijn apostelen predikten, en zij zijn onze onfeilbare gidsen.

Sommigen werpen op dat in het Evangelie van Johannes het woord "bekering" niet voorkomt.³ Maar dat Evangelie vermeldt ook niet de maagdelijke geboorte, of vele andere dingen die gevonden worden in andere delen van de Evangeliën. Ons werden vier Evangeliën gegeven zodat we een compleet plaatje kunnen samenstellen van Christus' persoon, werk en boodschap; en het feit blijft bestaan dat bekering 27 keer wordt genoemd in de Evangeliën alleen, en 59 keer in het Nieuwe Testament.⁴ Dat is een sterke benadrukking.

VRAAG: Als u leert dat bekering het afkeren van zonden betekent, wordt dat dan geen onmogelijkheid vermits het onmogelijk is voor iemand om zich af te keren van elke zonde?

ANTWOORD: Bijbelse bekering is niet zozeer een afkeren van zonde in de betekenis dat iemand zijn leven wil veranderen; het is een afkeren van zonde in de betekenis van overgave aan God en gereed zijn het eigen leven aan Hem te onderwerpen. De oude natuur blijft nog steeds aanwezig in de gelovige en hij blijft een potentiële kracht houden voor zonde, doorheen zijn hele aardse leven (1 Johannes 1:8-10)⁵. Als de gelovige zegt dat hij geen zonde heeft, dan is hij misleid. Tegelijk wordt

³ In de KJV, maar in de HSV en SV komt "bekeren/bekeerd" voor in Johannes 12:40.

⁴ Cijfers voor de KJV en "repentance".

⁵ 1 Johannes werd geschreven met als doelgroep de gelovigen. Iedere ware gelovige kan zondigen, want de zondenatuur is van Adam overgeërfd is nog in ons zolang wij op aarde leven. Toch zijn gelovigen positioneel geen "zondaars", in die zin dat hen alles werd vergeven bij de wedergeboorte (verleden en toekomstige zonden). Als wij onze zonde belijden, dan is God "getrouw en rechtvaardig om ons te vergeven" (1 Johannes 1:9) → Let op: hier staat **niet "genadig"**, zoals in Efeziërs 1:7, zoals genade geschonken wordt bij de wedergeboorte, maar God blijft "getrouw" aan zijn belofte

van hen die zeggen dat zij Christus kennen en zijn geboden niet in acht nemen gezegd dat zij leugenaars zijn: “En hierdoor weten wij dat wij Hem kennen, namelijk als wij Zijn geboden in acht nemen. Wie zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet in acht neemt, is een leugenaar en in hem is de waarheid niet” (1 Johannes 2:3-4).

Bekering is het verwisselen van meesters. Het is een verwisselen van meester zonde en eigenwil met Meester Jezus Christus. Het is iets wat gebeurt in het hart en de geest en dat zich weerspiegelt in iemands leven.

Te zeggen dat mensen kunnen gered worden zonder bewijs te laten zien van zo'n verandering komt neer op het negeren van volgende passages:

“En hierdoor weten wij dat wij Hem kennen, namelijk als wij Zijn geboden in acht nemen. Wie zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet in acht neemt, is een leugenaar en in hem is de waarheid niet” (1 Johannes 2:3-4).

“En ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, zoals Hij rein is” (1 Johannes 3:3).

“Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij” (Johannes 10:27).

“Zij belijden dat zij God kennen, maar zij verloochenen Hem met hun werken, aangezien zij verfoeilijk zijn en ongehoorzaam en tot elk goed werk ongeschikt” (Titus 1:16).

VRAAG: Is het noodzakelijk om bekering te prediken; waarom wordt dat niet geleerd in het Evangelie van Johannes?⁶

ANTWOORD: Ik zal deze vraag beantwoorden in volgende vier punten:

Ten eerste, geen enkel deel van de Bijbel kan geïsoleerd worden van de rest van de Bijbel. Het Evangelie van Johannes vermeldt niet de geboorte van Christus, maar de andere Evangeliën wél. Het zelfde is waar voor bekering. Alhoewel deze term niet genoemd wordt in Johannes⁸, wordt hij 27 keer genoemd in de andere Evangeliën. Het boek Handelingen beschrijft hoe de apostelen in de vroege kerken het Evangelie predikten, zij predikten bekering (Handelingen 2:38; 3:19; 5:31; 8:22; 11:18; 13:24; 17:30; 19:4; 20:21; 26:20). Dit is ons voorbeeld, ongeacht wat een ander boek niet bespreekt. Wanneer men een doctrine en praktijk baseert op een geïsoleerd deel van de Schrift, terwijl men andere delen negeert, dan misbruikt men de Schrift zoals valse leraars dat doen.

Ten tweede, alhoewel het Evangelie van Johannes de term “bekering” niet gebruikt⁹, gebruikt het wel het concept van bekering. Het boek Johannes leert ons duidelijk, dat terwijl het “geloven in Christus” is dat redt, de term “geloven” veel meer betekent dan dat gewoonlijk vandaag betekent. In het Evangelie van Johannes wordt redding beschreven als het ontvangen van Jezus Christus (Johannes 1:11-12). Christus ontvangen betekent Hem te ontvangen in alles wat Hij is, zowel Heer als Redder. Johannes 2:23-25 vertelt ons dat de Heer Jezus zich niet toevertrouwde aan allen die “geloofden in zijn naam”. Waarom? Omdat velen van hen die “geloofden” dit niet deden op een reddende manier. Zij “geloofden” in Jezus Christus enkel als een wonderwerker of als een voedselvoorzienaar, of als een bevrijder van politieke verdrukking, maar zij geloofden in Christus niet op een reddende wijze; zij bogen hun knieën niet en vertrouwden Hem niet als Heer en Redder van hun ziel. Velen van diezelfde mensen die “geloofden in zijn naam” in Johannes 2:23 keerden zich van Hem af in Johannes 6:66.

Het Evangelie van Johannes leert dat redding een verandering voortbrengt in iemands leven, en dat zij die niet in gehoorzaamheid aan Christus leven Christus niet kennen als hun Redder. “Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij” (Johannes 10:27). “Jezus dan zei tegen de Joden die in Hem geloofden: Als u in Mijn woord blijft, bent u werkelijk Mijn discipelen” (Johannes 8:31).

om ons te reinigen en te heiligen. En let hier op: In 1 Johannes 2:1 staat dat wij, bekeerden, een “Voorspraak” hebben bij de “Vader” - dat kan enkel waar zijn voor een ware gelovige, want ongelovigen hebben geen “Vader” in de Hemel maar wel “God” als Rechter. Zie ook: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/1Johannes.pdf>.

⁶ Niet in de KJV, maar wel in de HSV en SV: “bekeren/bekeerd” komt voor in Johannes 12:40.

Johannes beschrijft redding als “wedergeboren” zijn (Johannes 3). Dat is een dramatische uitdrukking die ons leert dat redding een dramatische verandering teweegbrengt in iemands leven. In zijn eerste brief benadrukt Johannes dat redding altijd vergezeld gaat met een verandering van levenswijze. Hij geeft drie kenmerken van redding: gehoorzaamheid (1 Johannes 2:3-4; 3:3), liefde (1 Johannes 3:14), en waarheid (1 Johannes 2:20-27).

Men vindt geen “quick prayerism” in de geïnspireerde geschriften van Johannes, en het Evangelie van Johannes aanwenden voor deze onschriftuurlijke praktijk is een grote dwaling.

Ten derde, alhoewel vele argumenten zijn gegeven om het niet prediken van bekering te rechtvaardigen, is de realiteit zo dat de predikers in de Bijbel bekering verkondigden. Als bekering geheel vervat is in geloven, waarom predikte de Heer Jezus dan: “Ik zeg u: Nee, maar als u zich niet bekeert, zult u allen evenzo omkomen” (Lukas 13:3)? Waarom predikte Petrus: “Kom dus tot inkeer en bekeer u, opdat uw zonden uitgewist worden” (Handelingen 3:19)? Waarom predikte Paulus: “God dan verkondigt ... nu overal aan alle mensen dat zij zich moeten bekeren” (Handelingen 17:30)? Of: “... dat zij tot inkeer moesten komen, zich tot God bekeren en werken doen die in overeenstemming zijn met de bekering” (Handelingen 26:20)? Het antwoord is dat bekering moet gepredikt worden, én geloof moet gepredikt worden. Alhoewel deze dingen intiem met elkaar verbonden zijn, zijn ze niet hetzelfde. Bijbelse redding omvat beide: “Ik heb zowel tegenover Joden als Grieken getuigd van de bekering tot God en het geloof in onze Heere Jezus Christus” (Handelingen 20:21). Dat is wat de apostelen leerden en zij zijn onze zekere gidsen.

Ten vierde, bijbelse bekering en bijbels geloof voor redding zijn zo intiem met elkaar verbonden dat ze uitwisselbaar zijn INDIEN GOED BEGREPEN. Ze zijn niet hetzelfde, maar ze zijn onmogelijk van elkaar te scheiden in de praktijk. Zoals de Baptist Faith and Message of the Southern Baptist Convention in 1925 het stelde: “Wij geloven dat bekering en geloof heilige plichten zijn, en ook onafscheidelijke genadegaven ...” Geloof hebben in Christus, op een bijbelse manier, betekent een bekeerlijk geloof te hebben. J. Frank Norris beschreef het als “berouwvol en gehoorzaam geloof”. A.C. Dixon, in zijn boodschappen aan de Metropolitan Tabernacle in London, Engeland, in 1915, bemerkte dat bekering en geloof zijn “als een Siamese tweeling die levensnoodzakelijk aan elkaar verbonden zijn. Als men ze van elkaar zou scheiden dan zouden beiden sterven”.

Dit is wat Johannes’ Evangelie en de rest van het Nieuwe Testament leert. Bijbels geloof omvat bekering en bijbelse bekering omvat geloof.

VRAAG: U veroordeelt “easy prayerism”; betekent dit dat u gelooft dat redding gecompliceerd is en dat een zondaar niet gewoon op Jezus Christus kan vertrouwen als zijn Redder?

ANTWOORD: Wij geloven niet dat redding gecompliceerd is. In mijn 1996-artikel over “Repentance and Lordship Salvation” schreef ik:

“Ik hou niet van de term ‘easy believism’ [gemakkelijk geloven] omdat redding gemakkelijk IS en ze wordt INDERDAAD ontvangen door te geloven” (David Cloud, “Repentance and Lordship Salvation,” O Timothy, Volume 13, Issue 7, 1996).

Beschouw verder de volgende verklaring in mijn 1992 boekje “Easy Prayerism or Bible Evangelism”:

“Er is tegenwoordig een evangelistische methodologie in christelijke kringen welke een plaag is voor de gezonde evangelieprediking. Sommigen noemen dit ‘easy believism’, maar ik hou niet van die term. GELOOF IS EXACT WAT GOD EIST VOOR REDDING. ‘Want uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God; niet uit werken, opdat niemand zou roemen’ (Efeziërs 2:8-9). ‘Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft’ (Johannes 3:16).

Redding wordt ontvangen door te geloven. BOVENDIEN HEEFT GOD HET GEMAKKELIJK GEMAAKT OM DIT TE DOEN.

Een kind kan op Christus vertrouwen en gered worden; een zwakgeestige persoon kan op Christus vertrouwen en gered worden.

Redding is niet moeilijk, tenzij in die zin dat de zondaar zich moet vernederen en berouwvol bekeren”

Als iemand denkt dat ik niet geloof dat redding eenvoudig is of dat ik niet geloof dat het ontvangen wordt door een kinderlijk geloof in Jezus Christus, dan heeft hij een fout beeld van mijn positie. Redding is niet moeilijk, maar Jezus beschreef de poort wel als “nauw”.

“Ga binnen door de nauwe poort, want wijd is de poort en breed is de weg die naar het verderf leidt, en velen zijn er die daardoor naar binnen gaan; maar de poort is nauw en de weg is smal die naar het leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden” (Mattheüs 7:13-14).

Lees verder:

- “Zonde en bekering”: <http://www.verhoevenmarc.be/#Zonde>
- “Evangelisatie”: <http://www.verhoevenmarc.be/evangelisatie.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm